

V Praze 21. Srpna 1859

Drahá sestro!

Začínám tedy hned s pozdravením Prošínkovým[1], protože si ve Tvém dopise, který jsem včera, obdržela, na to stýskáš, že na Tebe zapomněl. Teď bys Ty ho ale holečku nepoznala. Má teď tlusté tváře a lalok a mění se vůbec každým dnem. Že mi to drahé dítě tak prospívá, to je věru nad moje očekávání. Myslela jsem si, že to ani jinak nemůže být, že se musí matka ustavičně trást o ten svůj drahý poklad; avšak já teď tak pokojně naň hledím a těším se vzpalně nad jeho milou bytostí. Věnuju se mu celá. Vše ostatní přijde teprv po něm a tak jsem celá zahloubena do té jediné sladké práce. Při kojení čítám, ale nečtu věru pro sebe, co si čtu, myslím při tom na to, co bych si z toho uchránila pro mého syna v svůj čas. U mnohých druhů hmyzu nacházíme osud matek pohnutlivý, které snesou vejce ve vhodné jim místo a také zahynou po tomto ději. Lidová matka umře také pro sebe a pro svět. Stavši se matkou náleží jen mému dítěti. Která své úloze takto nemůže neb nechce rozumět, není věru matkou, ale to se od věků věkův samo sebou rozumí.

Novější je vidět otce, který vedle svého povolání světového sdílí s matkou věrně její starost i velkou i malichernou a který jí dovede radit i v duševním i ve fyzickém vychování. A to máme našeho Prokopa co bránit proti útokům Klavíkové, která by ho hned v lázni chtěla opařit, hned uzavírá okna a dvěře, tajně mi šeptá, abych dítěti dala užívat trochu heřmánku, trochu magnolie atd. První, co činím, když se mi ve dveřích objeví, je, že hledám thermometer na odměření vody a proti tomu druhému také se pořád bráním. Ráda bych už pana koupala, ale vždycky mi praví vyčítavě moje „sage temne“, když se o tom zmiňuji, že ji chci vyhnat. Jednou ale nemohla přijít a to jsem si tu radost učinila.

Včera byla Käthi[2] v Praze jen na několik hodin. Pořád Prokúпка chovala. Každí se diví jeho dobrotě. Už se začíná usmívat i když nespí. Točí se po lidech, kouká na naše tváře a dnes jsem spozorovala, že se podivil kamnům, vedle nichž stojí zavínovací jeho stůl. Obrátil se proti mému obličejí k nim (hledává světlo na druhé straně) a zalekl se a zůstal na ně koukat. Také nás umí divertovat rozličnými posuvky. Dnes nás všecky rozesmál. Byl v lázni; jeho tatínek právě odcházel a mluvil ještě na něj, shýbal se k němu maje při tom klobouk na hlavě. Tu začal Prokop ručičkama šermovat a chytil klobouk a hned by ho byl strhl do lázně. Takových anekdot Ti budu moci teď pokaždé o něm vypravovat. Za to ale jemňounké dítě, milá Johano, jeho mladinká fysionomie, jeho hlásek a hnutí, vše má hlavně charakter jemnosti a dobroty do sebe.

Ale teď také slovo o Tobě. Dlouhos nám nepsala. Očekávala jsem už s touhou dopis. Těším se z toho, že pojedíš na Sichrov. Jen se hodně rozhlížeš, všude rozlož svého ducha a žij! Tys tak dlouho měla ducha svého složeného jako lesklé orličí křídlo, které k letu, ne však k odpočinku stvořeno jest. Tys tak dlouho nežila!

S bohem, piš mi mnoho!

Tvá Sofie

---

[1] Syn Podlipské nar. 8. Srpna 1859

[2] Kateřina Hemerková ze Slaného, přítelkyně Podlipské